

Publicerad 2018-04-18 20:30 av Mats Gyllin

Kunde kanske varit ett bidrag till antologin "Fotavtryck". Kanske inte.

De yttersta spåren

Vi borde varit stolta!

Vi borde överväldigats

av sinnen, rika och grälla!

Men staden töms och stängs

inför isande skuggor under ytan.

De fyller döda rötters hålrum

och avlivar där mat en gång fanns.

Stadssymmetrierna bryts sönder.

Spåren flödar okontrollerat.

Är våra skepp verkligen våra?

De syns knappt i dunklet.

De är så svarta, så höga,

så uppenbart namnlösa.

Härute kan vi inte riktigt tro

att de för oss mot något mål.

Det borde funnits vågor.

En albatross borde dömt

och vindpinat oss i kvav.

Vi äter inte längre.

Ändå fiskar vi maniskt.

Utanför en ännu levande kust

fick vi äntligen krampaktigt napp.

Extas blev till förvirring och panik

när trilobiten i nätet rörde sig.

Den dunkla tystnaden fylldes

av årmiljoner och sorgsna facetter.

Snart är det för sent igen.

Efter hand tog kända länder slut.

Spåren gick genom okända,

tills även de brutits ner.

Förtvivlade fann vi spår

där de omöjligt kunde finnas

och när skeppen bröt igenom kanten

var hav och luft redan otjänliga.

Ingen kunde längre uppfatta

skärande skrik av slutgiltig smärta.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mats Gyllin med Poeter.se id #32812 innehar upphovsrätten